

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La gran festa del 14 de juliol

—Amunt els cors!... Voleu res més bonic que la Pau, acompanyada de la Victòria?...

Un país on no queda res...

L'Espanya d'avui és un país on no queda res... Les institucions públiques han perdut el seu prestigi. Ningú no creu en el Parlament, ni en el Govern, ni en els organismes oficials, ni en altres coses. Ara, en mig de l'hemisclicle del Congrés, hem vist caure amb estrèpit una altra institució, encara prestigiosa temps enrera: el Tribunal Suprem. La intervenció del més alt tribunal del regne en la qüestió de les actes, ha posat en evidència certes tristes realitats que molts ja sospitaven. Moralment, el Tribunal Suprem ja no existeix. El vescomte de Matamala, pobre home ridícul i ploràtic, l'ha mort d'una visita. Hi ha visites que maten. I les visites dels ministres als magistrats per a fer-los recomanacions maten el prestigi dels tribunals.

La justícia ha fugit d'Espanya. Ha fugit avergonyida en veure que, per a pesar les actes dels diputats, li posaven a les mans unes balances fraudulentament, unes balances que han trobat bones i netes les actes de Berga, d'Olot, de Girona i de Vilademuls, i brutes les dels nacionalistes bascongats, als quals s'ha deixat sense acta per les seves idees polítiques.

Heu-nos-el aquí, el país on ja no queda res: ni Parlament ni Govern, ni homes de capacitat, ni institucions de prestigi. És un país moralment desert, que obliga els ciutadans no contaminats a l'emigració espiritual.

Una victòria republicana i un error

S'és dit: els republicans han perdut les eleccions. Confusió. Els republicans han guanyat les eleccions. I la desfeta barcelonina? Perdó: el partit radical no és una organització republicana, sinó una clientela personalista. Un partit és l'articulació d'una ideologia, i quina ideologia conté el partit radical?

Mireu: agafeu un republicà de Lleida, l'Humbert Torres, l'Alfred Pereña; recolliu el pensament d'un republicà de Figueres, En Josep Baró o En Puig Pujades; replegueu la conversa d'un de Tarragona, d'En Lloret, o del gorp de l'antic «Foment» de Reus; pugeu per la costa i parleu amb els xicots de «Germanor» fins a arribar a Girona, davant d'En Carles Rahola—nomeno, en general, als escriptors, no pas als professionals dels càrrecs representatius,—i trobareu una coincidència d'opinió sobre qualsevol aconteixement. Mes, amb un radical barceloní, mai sabreu les seves idees de gravetat, exceptuada una, el seu anti-nacionalisme. La seva darrera actitud autonomista? Cert, però cert també que allò fou una paròdia passatgera. Davant d'una vaga, d'una acció nacionalista, d'un plet civilista, mai sabreu la seva posició vertical. Per això, després dels seus lirismes demagògics, el partit radical se decanta contra el sindicalisme. Per això, també, després del «Visca Espanya!» tumultuari, crida «Visca l'autonomia integral!», sens perjudici de tornar a cridar «Visca Espanya!» avalotant.

Per això el partit radical ha estat vençut i el republicanisme català ha triomfat. Els regionalistes compten trentas diputats provincials; els republicans trentau, d'ells solament sis radicals. Però els triomfants, En Pereña, En Mias, En Riu, l'Inglés, En Mesures, són fidels al nostre idealisme «provincia», és a dir, a l'ascensió de lo divers català fins a l'unitat de la Mancomunitat. Cap regionalista pot presentar executòria de fidelitat a Catalunya, més pura que la d'ells. Qualsevol episodi que vagi dret a les essències catalanes, recollirà la seva unanimitat. ¿Qui podria subratllar prèviament la dels radicals?

Existeix, doncs, fora de Barcelona, una eficàcia republicana per als problemes que entranya una elecció provincial. La Mancomunitat labora i subsisteix pels regionalistes, més també per nosaltres, car si hagués trobat la nostra oposició fóra morta. I aquesta oposició existia en els radicals. ¿Com, doncs, volien obtenir la confiança dels que tenen fe en aqueixa matriu dels futurs poders de Catalunya, que és la Mancomunitat?

Som arribats a dies d'amor per les realitzacions. La força del sindicalisme és aquesta: Té, li diu a l'obrer, aquí tens una pessesta més i una hora menos, a compte de lo que vindrà. I l'obrer se fa sindicalista. El regionalisme diu als seus, que són els que posseeixen: Teniu, l'estació telegràfica, la carretera, el celler col·lectiu, l'emprèstit per a la casa comunal. I els que posseeixen s'afilien

al regionalisme. Els republicans podrien dir al poble: Té, per al taller col·lectiu, per a la cooperativa, per a aixecar la teva Casa del Poble, per a tot lo que sigui intervenció del nostre Estat embrionari en la millora de la teva vida. Però els radicals arroncen l'espall i criden: En el fons, això no és res més que emmarcat separatisme de burgesos. Imbecil, senzillament imbecil. I la desfeta, exemplar, arriba.

Sortosament, s'inicia una reacció de sens republicà. El Diluvio escriu: «La Mancomunitat és tan nostra com dels regionalistes, i solament li manca esperit democràtic.» Un altre diari, creiem que radical, La Aurora, confessa: «La Mancomunitat és un instrument de govern eficaç, que els regionalistes, per culpa nostra, aprofiten». Però això no impedirà que La Aurora—tan debò no fos així—apareixi demà amb afirmacions distintes, obeint a la fatalitat de la incongruent ideologia radical.

Tenim un petit govern, la Mancomunitat, i la Mancomunitat no és un municipi, no és un districte, no és una província, és Catalunya. En el fons de tot republicà hauria d'anclar aquesta decisió: La Mancomunitat ha d'ésser nostra dintre de dos anys. I posar en moviment la intel·ligència i la voluntat de la nostra democràcia, que va des de Port-Bou, republicana tradicional, a Tortosa, la republicana incipient.

PARADOX

L'hora del càstic

PER als grans culpables de la guerra que ha cobert el món de runes i de sang, l'hora del càstic ha arribat. Avui el tema preferit de les informacions internacionals és el procés de l'ex Kaiser. Si el Govern holandès concedeix l'extradició, hi haurà a Londres l'exemplar i dramàtica escena del judici de Guillem II.

El somni d'una nit d'estiu deu dur visions d'horror a l'ex Kaiser caigut. Allà, entre els boscos del castell d'Amorangen on s'ha refugiat, Guillem d'Hohenzollern deu veure alçar-se l'ombrívola silueta històrica de la torre de Londres.

No hi ha crudeltat en l'exigència dels aliats de que els sigui entregat l'ex Kaiser. Hi ha només una sanció justiciera i un exemple per al dia de demà. En un magnífic discurs darrerament pronunciat per mister Lloyd George a la Cambra dels Comuns, el primer ministre anglès ha dit:

«Crec que és essencial, si les guerres d'aquesta mena han d'ésser evitades d'aquí endavant, que aquells qui en són personalment culpables i van contribuir a provocar-les i a preparar-les siguin tinguts personalment per responsables. Un o dos homes

són sobre tot responsables d'haver preparat la darrera guerra, i han d'ésser castigats. En conseqüència, hem decidit una mida excepcional. I és de dordre que sigui excepcional. Si hagués estat presa abans, hi hauria hagut menys guerres. Hem decidit que l'home que té indubtablement la primera responsabilitat de la guerra almenys segons la convicció dels països aliats, sigui jutjat pel crim que ha comès en violant els tractats que tenia el compromís d'honor de respectar o en els quals tenia part, i desencadenant així tans grans horrors damunt del món.»

Un cop s'hagi concedit l'extradició—per a la qual es presenten algunes dificultats—Guillem d'Hohenzollern serà embarcat cap a Anglaterra en un navili britànic i tancat a la Torre de Londres. No serà condemnat a mort. De conformitat amb el precedent de Napoleón, a l'ex Kaiser li serà imposada la pena de deportació a una illa llunyana, perduda en mig la solitària immensitat de la mar.

Si a l'illa on se'l dugui hi ha bons boscos, l'ex Kaiser no hi estarà del tot malament. Diu que en la seva actual residència d'Amerongen, passa moltes hores al bosc, fent de llenyater. Llenyater d'arbres, llenyater de vides.

FULMEN

LA CAMPANA DE GRÀCIA uneix la seva veu a la veu dels que demanen la commutació de la tremenda pena a que ha sigut condemnat l'obrer Manel Villalonga.

La vida d'un home és per a nosaltres sagrada, i del mateix modo ens dol veure caure a un obrer assassinat alevosament per un fanàtic, que veure'l caure executat en nom de la Justícia.

Les qüestions socials les ha de resoldre l'amor i no l'odi.

Les conseqüències

LES eleccions del diumenge passat han constituït un desastre pel partit republicà, i els culpables del fracàs han contret una greu responsabilitat.

La Mancomunitat constitueix l'organisme on se generarà el futur govern de Catalunya i la constitució de la nostra nacionalitat serà més o menys reaccionària segons en ella puguin influir-hi els elements avençats. Si aquests poguessin ésser-hi en majoria absoluta, la futura Catalunya seria francament democràtica, tal com cal en els temps de renovació que vivim.

Però tal com ens temiem, en aquestes eleccions hem fet un pa com unes hòsties, i per culpa dels elements avençats de la província de Barcelona no tindrà l'element republicà el lloc preponderant que li correspon a la Mancomunitat de Catalunya.

Tal com quedarà constituïda la Mancomunitat, dels 96 diputats que la componen, la «Lliga Regionalista» n'hi tindrà 34 i els republicans 31. Amb una mica de bona voluntat per part dels republicans de la província de Barcelona, la «Lliga» n'hi haguera tingut solament 28 i el partit republicà 37. La diferència, com se veu, és d'importància.

Igualada-Vilafraça ha perdut tontament un lloc per l'excessiva confiança dels republicans igualadins i per la defecció dels radicals de Vilafraça. L'acta que han deixat escapar els republicans l'han collida els regionalistes.

Sant Feliu de Llobregat fou un districte ben republicà en temps del malaguanyat Laureà Miró. Vilanova era el breçol del federalisme. Queden als dos districtes prous elements republicans per a obtenir la majoria; però els radicals, com els de Barcelona, volgueren anar sols i no han aconseguit ni una sola acta. Els regionalistes, en lloc d'un diputat per la minoria a que solament podien aspirar, s'han emportat els tres de majoria.

No cal parlar de la debàcle barcelonina. La vanitat i la gana d'alguns elements radicals, no tots, han fet perdre els districtes més

d'esquerra de la capital. El resultat ha sigut que en lloc de quatre regionalistes i quatre republicans com era natural preveure, han sigut elegits sis regionalistes i dos radicals.

Sis llocs perduts estúpidament a la Diputació Provincial de Barcelona ja és prou de lamentar, però de tots modos a l'obtenir-los no s'aconseguia el lloc preeminent en aquell organisme. Lo dolorós és que amb aquesta errada el partit republicà s'ha perdut la hegemonia a la Mancomunitat on hi haguera tingut nou vots més de força que la «Lliga» i on, amb una mica de traça, podia imposar-se el sentiment democràtic del poble de Catalunya.

No hi ha remei. Diguem un pare nostre pels que van errats i resignem-nos a que de aquestes errades no se'n sàpiga recollir ni l'avençat d'una saludable experiència.

JEPH DE JESPOS

De la post-guerra

ERA ahir que una immensa turbonada s'aixecava feréstegament terrible, i la sobèria d'una raça es nodria del seguit de triomfs d'una tragèdia.

Era ahir que tota Europa trasbalsada i amenaçada de mort, lluitava per a sortir de les urpes d'una fera humana; arreu, arreu s'invocava a Déu per a que acabés tal desastre.

La supèrbia pululava inexorable, i a mils les vides finien agitant-se rabioses. Els corbs zizaguejaven l'espai en gran festassa, les vidues alletaven a llurs fills amagant se sota terra en defensa del rebrot de la seva pàtria, i la virtut del perdó era res menys que un flirteig insípid.

I mentre això succeïa, quan l'esclavatge s'imposava per voler d'uns petulants, des de l'altre part del Rhin, encara s'aixecava el gest irat i crudel amenaçant la França «a no deixar-li res més que els ulls per a plorar».

Mes sortosament aquella victòria cobejada amb tanta ambició, ha sigut invertida en desastre total; els canons han emmudit, i la paraula serena i equilibrada dels bons pastors de l'humanitat ha sigut el fonament d'una pau a base de que sigui durable, i el món torni a reïxir amb més sentiment i noblesa.

I els vencedors, que sols situant-se a la recíproca haurien estat en el punt just, i no obstant han sigut prou tolerants amb més de quatre estridències bullangueres que mereixien punició apart, han arribat amb son esforç a que fos signada la Pau... mentre que aquells superbs, no podent ofegar l'orgull que els caracteritza, no volen recordar aquelles paraules incalificables per anorrear a l'heroica França, i avui encara tenen la petulància d'amenaçar altra volta amb un lema ben gràfic, dient que «Déu que creà el ferro, no pot voler que existeixin esclaus». No hi ha pas remei.—A. BACHS GABRIEL

Tants a tante

— Què t'ensenyi la doctrina?... I tu què m'ensenyaràs a mi?...

Les tres pedres

PER a bastir el gran edifici de la futura democràcia hi han tres pedres gegantines que deuen servir de fonament, tres pedres fortes extretes de la immensa, de la infinita roca dels segles. No serveixen pas aquelles altres, de constitució sorrosa, inconsistents, que's diuen monarquia, imperi. L'aigua hi penetra desfent-les. En contra de les primeres res hi poden les onades amenaçadores del mar de la vida humana. Resisteixen a l'empenta de les aigües malestrugues, desviant el seu curs i mantenint-se fortes com abans. Quines son aquestes tres pedres? Heu's-e-les aquí: República, Nacionalisme i Socialisme.

- Resol el problema de la forma de govern.
- Es la concreció de la llibertat.
- Posa a son lloc els deures i els drets.
- Unifica les atribucions ciutadanes.
- Beneficia d'una manera justa.
- Liquida els vells principis.
- Iguala les fórmules judicials.
- Combat l'opressió i la tirania.
- Ampara la veritat i la raó.

Aquesta primera pedra la tenen ben posada un nombre respectable de nacions civilitzades. I ella resisteix els embats de totes les riuades malestrugues. Espanya, per a col·locar-la, hi començava a posar paletades de ciment l'any 1873. Però el ciment es va acabar i es va deixar inconsistent. Tornen ara a acoplar-se materials. Que's preparin els manobres perquè els mestres de cases ja estan a punt.

- No permet predileccions de castes.
- Amb ell, adquireixen força les regions
- Condueix a l'engrandiment de la raça.
- Indueix als ciutadans a estimar sa terra.
- Orienta les aspiracions colectives.
- No permet cap ultratge a la llengua pròpia.
- Acaba tota fórmula de progrés i cultura.
- Lliberta a les terres oprimides.
- Infiltra en els homes els sentiments lliberals.
- Sosté les institucions de caràcter patri.
- Marca les característiques de la raça.
- Estreny més la llaçada espiritual.

Cada dia és més proclamada la grandesa de les petites nacionalitats que tenen caràcter propi. Catalunya és d'ànima fonament nacionalista. Hi ha, emprò, un perill; és el de que algú vol parlar d'aquesta ànima nacionalista sense portar-se com a tal. Però arribarà l'hora de col·locar aquesta pedra amb bon ciment.

- Soluciona els problemes del treball.
- Ordena l'establiment de lleis justes.
- Condueix al engrandiment dels pobles.
- Influeix poderosament en la marxa del món.
- Aniquila tota imposició reaccionària.
- Lliga fortament a les comunitats polítiques.
- Introdueix millores en tots els ordres.
- Satisfà les necessitats dels obrers.
- Mata l'influència del caciquisme.
- Estableix normes de justícia i dignitat.

Volem afirmar que aquesta pedra ens sembla la més forta de totes. Per això els pobles la van escollint amb preferència. Molts mestres de cases van cercant, a mida que el temps passa, noves pedres, que porten per nom bolxevisme, comunisme, anarquia. Aquests noms són mirats amb horror, però pot-ser el poble s'hi adapti. Tingui's en compte que l'humanitat va cada dia cap al radicalisme.

FERMI PALAU CASELLAS

FALSA INGLATERRA

POR no remedar el estilo de Armando Guerra y del periódico de don Torcuato, titulamos este artículo «Falsa Inglaterra» y no «Pérfida Albión». Del «pérfida Albión» se ha abusado en exceso. Además, el «pérfida Albión» lo reventó Galdós con su «cándida Albión». Últimamente, no adoptamos esa perifrasis,

El jueu errant

—A Londres?... A Paris?... Cá, cá!... Més m'estimaria que'm duguessin a Reus, que potser estaria més tranquil.

porque en nuestro léxico plazuelero o aplazuelado no figura la palabra eufemismo.

Llamamos a Inglaterra falsa, porque lo que está haciendo en Irlanda se da de bofetadas con lo que pretende haber hecho con Bélgica, a saber: luchar por su independencia.

Si Inglaterra quería desfacen entuertos y liberrar pueblos oprimidos, no tenía que salir de su casa para dedicarse a tan laudable labor; podía haber empezado por Irlanda.

Però una cosa es predicar y otra dar grano. Inglaterra rasgó sus vestiduras porque el Kaiser invadió Bélgica; pero la invasión y aherrojamiento de Irlanda por ella le parece la cosa más natural del mundo.

Inglaterra trinó por el fusilamiento de francotiradores y por la prisión del alcalde Max; però no vaciló en ahorcar a sir Roger Casement, que era mucho más decente que los jueces que lo condenaron y que el verdugo que lo ejecutó, y que el pueblo que no ha protestado de ese asesinato.

Inglaterra es un país muy liberal, es la cuna del liberalismo. Pero, en las últimas elecciones generales, de los setenta candidatos sinfeiners que triunfaron, cuarenta se hallaban en la cárcel.

Inglaterra es muy liberal. ¡Oh! Si. Es la madre del «Habeas Corpus». Pero, por lo visto, la libertad se la guarda para ella. De una estadística facilitada por los sinfeiners resulta que en Irlanda desde 1917 a 1918 ha habido por motivos políticos: 394.107 prisiones; 2.497 deportaciones; 232 prohibiciones de mitins; 3.266 Consejos de guerra y 269.973 condenas. En ese mismo tiempo encarcelaron los alemanes en Bélgica 860 personas.

Inglaterra es muy generosa, muy desinteresada, muy magnánima. Intervino en la guerra por motivos morales, no por codicia, ni por envidia, ni por miedo. Inglaterra es un pueblo justo. En efecto. De una investigación llevada a cabo por una delegación americana, en las prisiones británicas, respecto al trato dado en ellas a los detenidos irlandeses, resulta que a estos desdichados se les hace pasar hambre, se les ha puesto grillos y se les ha pegado latigazos.

Inglaterra es muy democrática. No la gobiernan fuerzas tenebrosas. No imperan en ella poderes arbitrarios. Cuando uno protesta o se rebela, lo azotan reglamentariamente con el látigo de siete colas, o lo ahorcan con la mayor legalidad.

ANGEL SAMBLANCAT

Aquest número ha sigut censurat

QUI SIGUI CONFREARE...

Molt bé, pares de la pàtria!
Molt bé, insignes baladrers!...
Fa tot just quinze o vint dies
que s'ha obert el Parlament,
i, quin caudal d'eloqüència
heu vessat ja, en tan poc temps!
Quins discursos més tremendos,
més llargs, més farcits de vent,
més plens de focs de Bengala,
més blaus, més rojos, més verds!...
Quin doll de paraules «tècniques»,
d'aquestes que'ls carreters
solen usà a les pujades,
quan, per portà excés de pes,
els pobres matxos es neguen
a donà un pas més!... Molt bé!
Molt bé, varons portentosos,
Cicerons dels temps moderns,
bastaixos de l'oratória,
cotorres d'altíssim preu!...

No podeu imaginar-vos
els salts que fem, de contents,
els que us vàrem votà, al veure
els espectacles que deu
i la manera admirable
com compliu els juraments,
que van fer, de redimir-nos...
Estem encantats, cregueu.
Cràcies a la vostra «gracia»,
el Congrés ja no és Congrés
és una pescateria,
un vell cafeti, un safreig,
on se parla de mil coses,
menos de lo que convé
a la nació. Que fulano,
si va sè elegit, ho deu
als quaranta cinc mil duros
que va escampar pels poblets
i viles del seu districte;
que a sutano se'l coneix
en totes les grans *chirlatas*;
que mengano és un cap-vert
sense una gota de modors;
en fi, que mercès al verb
que heu desplegat aquest dies,
a hores d'ara tots sabem
que lo que surt de les urnes
dista bastant troç de ser
la selecció depurada
de la ètica i del talent.

Però, sigui lo que sigui,
com que'l bunyol ja està fet
i sou representants nostres,
per més que'ns sàpiga greu,
desant el vocabulari
que amb tanta frescura heu tret
de l'antiga biblioteca
dels nyèbits impertinents;
comprentent que ha arribat l'hora
de posà en marxa el teler;
pensant que'l paper de lloro
és trist i no us escau bé
i rememorant els deutes
que amb el país heu contret,
voldrieu fer-nos l'obsequi,
—que de debò agrairem—
de xerrà una mica menos
i treballà un xiquet més?

C. GUMA

SONATA XV

QUAN vos tinc dit que uns i altres ens hem begut l'enteniment... Tots demanem l'indult del desgraciat Villalonga i, per arreglar-ho, a un se li acut malferir, potser matar, a un altre patró. Així anirem molt bé. Matem-nos els uns als altres...

Mireu, per menys d'un gruix de duro, me'n vaig, jo, que no sé raonar, als centres sindicalistes a llegir-los i a comentar el llibre aquell de la màquina d'explorar el temps:

- Els, els obrers, menjaran patrons!
- Però...
- Però què!... Wells, l'endevinador, ens mostra com seran els devoradors. Gent que no tindran una ma, sino un dit. Que no tindran un peu sino un dit!

Gent que sortiran en les tenebres de la nit a caçar als descuidats i quan els tinguin, donar-los-hi la mort del conill, buidar-los-hi un ull i contemplar com raja gota a gota la sang.

Es això bo?
Hom no sap dir que no: però, jo, que vos estimo tant, amics, jo no ho faria.

I ara adéu; estic malalt, estic malalt de veres.
Pendré camamilla a casa. Beveu vósaltres. Adéu.

MORITZ III

Notes de fòra

Termens (Lleida).—El sac de carbó d'aquest poble, en un dels diumenges i amb motiu de la missa major, diuen que es va permetre dirigir, des de la trona, unes imprecacions insubstancials en contra dels mestres, perquè no procuraven que la mainada anés més a l'església. Com no ha conegut, ni crec que conegui mai, lo que és oratória, millor dit, lo que significa *el parlar bé*, les paraules que sortiren de la seva boca diu que semblaven talment les d'un indocte.

Ens consta que, com a resultat de la seva *filipica*, va rebre el Mossèn una epistola molt salada, veritable llicó d'urbanitat, d'algú al qual havia molestada. I al diumenge següent, l'insubstancial clergue va rectificar (com si fos al Congrés) dient que *retirava tota paraula que hagués pogut semblar molestosa*. En bones paraules va tindre de fer allò que diem en llençatge més vulgar: «Del que dic me'n desdic». Oh, les paraules dels ministres de Déu!

Sants de la setmana

Santa Felicitat i els seus 7 fills, tots martres

Corria l'any 165 quan vivia, a Roma, en flaire de Santitat, una vídua nomenada Felicitat, de molt noble família i de més noble virtut; la qual vídua era mare de set fills (set, cal ficar-s'hi). Com que a casa seva tot era ordre i pietat molts i molts gentils se convertiren a nostra santa religió.

Rabiosos com cans folls els sacerdots pagans al veure que donya Felicitat els prenía la parròquia, la denunciaren a l'emperador, qui confià l'assumpte al governador de la ciutat.

Aquest *sinvergüenza* cridà a donya, aleshores i avui santa, Felicitat i com si fos un governador d'ara i es tractés d'eleccions, li digué que dongués son vot i el dels seus fills als falsos Déus.

Però ella, que era ferma cristiana; tan ferma com un interventor de la «Lliga» no accedí. Al contrari, afirmà que votaria per Jesucrist (candidat d'oposició) ella i els seus. Marramai, què feren!...

L'emperaire s'airà i donà ses crudels ordres. Conseqüència d'elles foren les factures

El dissabte

— Ya estamos hartos de andar con muletas...

El diumenge

Cataplum!

que per anar al cel feren pagar a donya Felicitat i als set germans.

Primer compte:

Bofetades a tothom.

2.^{on} Genar. Mort per assots.

3.er Feliu i Felip. Morts a garrotades.

4.^{art} Silva. Mort despenyat.

5.^{int} Alexandre, Vidal i Marcial. Coll a terra!

Al cap de quatre mesos clavaren un coltell al ventre de Santa Felicitat.

Això és Felicitat.

REPICS

ON som, senyors, on som?

Afigurin-se que a Tarragona acaba de passar un cas com un cabàs.

Monàrquics, conservadors i tradicionalistes han fet processar a dotze regidors republicans, socialistes i regionalistes, acusant-los de «tramposos».

Això és inaudit!...

Això podrà ésser, amb el temps, un redolí de la nova *Auca del Mundo al revés*.

Pobre ministre de Gràcia i Justícia!

Va quedar ben servit en la sessió del Congrés de l'altre dia. Més li valia que no s'hagués llevat.

Tota la cambra va pendre'l per *Charlot*, i no en vullguin més de rialles.

L'endemà va tenir-se de quedar al llit; i a no ésser per En Maura, a hores d'ara ja hauria abandonat el Ministeri.

El Ministeri de la Poca Gràcia i de l'Escassa Justícia.

Quina desfeta la dels radicals!...

Tots els baluards, fins els més sòlids, han passat a mans de l'enemic.

Ja tenia raó En Lerroux quan deia l'altre dia al lloc-tinent Emiliano:

«Hemos de estrechar nuestras filas... Hemos de perfeccionar nuestra organización... Hemos de fortalecer los instrumentos...»

Don Alacandro és un vident. És un vident però, veiam, veiam si farà tard.

Coses del temps.

Els regionalistes varen tenir la gran pensada de celebrar el míting definitiu als Banys del «Astillero».

Quanta força imaginativa té l'Agulló!...

Perquè no cal dir que això va fer-los guanyar. Un míting als Banys!—Es clar!

Els electors estaven fresquets i els candidats tenien a mà els suros i les carabasses.

Després de rebre la pau victoriosa de mans d'En Clemenceau, els francesos demanen ara al seu «home» que els hi proporcioni una vida més econòmica.

Ja demanen masses coses.

Que se'n vinguin a Barcelona, si volen viure barat.

Ara, respecte a pau... no els hi assegurem res.

Demà comencen les grans festes de la pau, organitzades per les colònies dels beligerants residents a Barcelona.

El festival més important és un *Te Deum*, que's cantarà a l'església de Sant Agustí.

Això no va, senyors aliats.

Ja que volen deixar d'ésser militaristes, haurien també de deixar d'ésser clericals.

I deixar l'altar de *Santa Bàrbara* per als artillers del 42.

Diuen de Madrid:

«Hoy han cerrado sus puestos los fabricantes de buñuelos.»

Tan se val!

Sempre quedaràn les cambres del Congrés i del Senat, que són les que fan les lleis.

Demà tindrà lloc a la Casa de la Vila de Sant Feliu de Guixols la cerimònia de col·locar una làpida commemorativa de la «Victòria del Dret», col·locació proposada per la Societat «Amigos de Francia y sus Aliados» i acordada per aquell Ajuntament.

A la festa hi ha sigut atentament convidada LA CAMPANA DE GRÀCIA. Agraïm la finesa.

Un formidable terratrèmol ha ensorrat diverses poblacions italianes.

A la terra dels macarrons estan de desgràcia amb això de les sotregades sísmiques. Tot sovint hi són.

Pobra Itàlia. Es veu que això de hostatjar al Sant Pare no la salva de la guerra dels homes ni de la fúria dels elements.

A darrera hora torna a parlar-se de una pròxima crisi ministerial.

Se diu que pujarà En Dato.

Carai, si que haurem guanyat!...

De un carretó... a un carro-mato...

Espanya s'haurà salvat.

El bolxeviquisme s'ha extès cap a Itàlia.

Amb motiu de l'alça de les subsistències, han tingut lloc serioses revoltes en les principals poblacions.

Es que la guerra, amb la comèdia de l'unió sagrada, aguantava la pau interior com aquells prestigiadors que sostenen un castell de cartes. Feta la pau, el castell ha caigut.

I molt serà que, tractant-se de cartes, no caigui també algun rei o alguna sota.

Contestant a uns periodistes, ha dit l'Alba que no se'n vol anar a estiuajar fins que tregui an En Maura del Poder.

Naturalment, ho digué en castellà; en castellà del carrer de Sevilla.

—Hasta que l'echel

«En el expreso ha salido para Madrid el señor conde de Sant Mori.»

No sé quin pito toca aquest personatge, que sempre el sento nomenar.

Sempre agafa trens, sempre va i ve d'ací d'allà...

Jo me l'imagino un personatge inútil que cerca la popularitat a les estacions de ferrocarril.

Amb el comte de Sant Mori, en Muñoz Seca ja hi faria un xisto. An ell que és tan amic de viatjar, el faria embarcar en una estació al peu de una muntanya de certa conformitat que en el *andén* hi hagués un bon eco (torna-veu).

Els amics l'anirien a despedir: «Visca el comte de Sant Mori!»...

I l'eco... acabaria el xisto.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. E. (Sabadell): Va arribar tard, i com que era cosa de actualitat, després hauria resultat estemporani.—A. A. (Villalba Saserra): Perdoni, però l'espai disponible no ho ha permès. Si hi cap, anirà en aquest número, i sinó haurà de tornar a perdonar i, aleshores, ho

deixarem córrer, perquè ja seria misses dites.—J. P. (Prat del Llobregat): L'escoltarem amb molt gust. Mani i disposi.—F. P. C.: Anirà tot el que es pugui publicar. I *merci*.—Saldoni: Fou inútil!... Era tan incorrecte tot allò!—Poncell: En aquella ocasió no fou possible. Ara... és tard!—Ll. P. M.: Tot anirà sortint a la seva hora.—F. F. R.: Fill meu no ens podem entretenir en correccions, i a cada ratlla n'hauriem de fer mitja dotzena. Compri les Normes, i el Diccionari i la Gramàtica i la Gramètica... Compri-ho, compri-ho, que de passada donarà gust al senyor López.—R. A. R.: L'intenció dels dibuixos era bona, però... res més. Ademés, il·lustracions amb lletrers castellans no ens convenen.—Joan Franc: Va semblar-nos que tenia escassa novetat: Un altre dia!...—B. G. (Villarodona): Ja ens dispensarà, però no ens fou possible, per manca d'espai. Quan facin les bodes d'or... civils, ja ens en donarà compte i ens en ocuparem amb molt gust.—J. C. N. A.: Rebuda la nota, que no's pogué inserir per manca d'espai.—B. Saballs: És inútil; els senyorsensors no ho haurien deixat passar.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

MAPA D'EUROPA

amb la rectificació de fronteres després del tractat de pau firmat el 28 de Juny.

Mideix 65 x 85 imprès a quatre colors sobre magnífic paper, al preu de 250 pessetes

Sortirà d'aquí pocs dies.—Poden nostrés corresponents formular el pedidó